

Ինֆեազի
78

ՀԱՅՐԵՆԻՔԻՍ ԴԱՓՆԻՆԵՐԸ

(ՔԱՂՈՒՄՆԵՐ ՀԱՄԱՆՈՒՆ ԱՆՏՈՊ ՀԱՏՈՐԸ)

« Ողջունէ՛ն քեզ բոլոր թագուհիներն աշխարհի,
« Մայր իմ սրբոտանց պաշտելի,
« Եւ դուն տղատա ըլլայիր, ըլլայ՛ր մե՛ծ ու տխու՛ն
« Ազատութեան Արշարժոյս, վերածընո՛ղ Հայաստան »»

Ինֆեազի
35

ՏՊԱԳՐ. Զ. Պ. ՌՊՈՒՐԵԱՆ
Կանկրէ

Список книг

Эта книга является частью
Списка литературы, составленного
группой ученых в целях
ознакомления с работами
известных ученых, работающих
над этой проблемой.

Список литературы
по данному вопросу
приведен в конце книги.
Ученые группы:

Ученые группы:

2-я группа ученых

Список литературы

по данному вопросу

приведен в конце книги

Ученые группы:

for no fees are being
levied on, it is not a
thing in general
terms of currency
development of business etc.
development of business
with various kinds
of funds in general terms,
from the strong business,
from business:

Chambers

12 March 1915, quarter.

ZUBRERENIPIU TUPENIENEC

91.99
Ա-93 *պ*

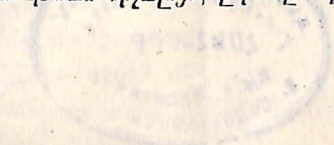
9
—
4-79

ԱՐՄԷՆ ԵՐԿՍԹ

ՀԱՅՐԵՆԻՔԻՍ ԴԱՓՆԻՆԵՐԸ

(ԳԱՂՈՒԱԾՆԵՐ ՀԱՄԱՆՈՒՆ ԱՆՏԻՊ ՀԱՏՈՐԷՍ)

« Ողջունե՛քն թե՛ղ բոլոր թագուհիներն աշխարհի,
« Մայր իմ սրբաանց պաշտելի,
« Եւ դուն ազատ բլլայիր, բլլայիր մե՛ծ ու տխա՛ն,
« Ազատութեան Արշալոյս, վերածըն՛դ Հայաստան »:

[Handwritten signature]

ՏՊԱԳՐ. Զ. ՊԵՐՊԵՐԵԱՆ
Գահիրէ:

30297-4.2

35-2014

435

78073 ան

(6116 / 41)

1886-87/9-

13013-88

ՀԱՅ ԿԱՄԱՆՈՐՆԵՐ

Ո՛վ դուք, փառքի հրպարս, ազնիւ զակընեք,
Գիտախրոյի, սասուածաշիպ հերոսներ,
Հայրենիքի մը վալուան
Երազն ոսկի ձեռ աչկերուն մեջ անա՛
Կը սրլանա՛մ ամպրոպներու քեւին վրայ՝
Ողջունելով Ապագան:

Փողովուրդի մը կողերէն ծընա՛մ դուք,
Յապրանակի մ'Սոսրւան պէս վեհաճու՛մ,
Փայլակնացայ՝ քիբերով,
Ու խելայել՝ երկինքներուն սեւեռա՛մ,
Ո՛ն, նեժուեցա՛մ խառնուրդին մեջ հրարքա՛մ՝
Ազատութի՛նն երգելով...

Կարմիր սրտեր, դեմքեր անշուք, անձանօր
Ո՛վ հրականեր, ո՛վ դիւցազներ երազկոս,
Ձեր արիւնէն կը ծըլին
Հայրենիքի կուրծքին վրայ լուսեղէն՝
Պատերազմի վարդակարմիր դաշտերէն
Արշալոյսներ ու դափնին...

Ոճաբոբի՛լ ու գրլխաբաց՝ մըրըրկէն՝
Ուր վեհոգի, ծեր արծիւները կ'երգէն,
Շանթեր, շանթեր խըլեցիք,
Եւ անոնցմով պայծառացեալ նահասակ՝
Եղաւ, բաբէ՛, ձեր մեծ հոգին խընդունակ՝
Դեպ՛ Ասդերուն սըլացիկ...

Ձեր նամբուն վրայ, նամբան ազնիւ պայքարին՝
Հայրենիքի դրօշակները կ'ուռին
Հըգօր շունչէն Յաղբութեան,
Գըրլուխներէն շատ վեր, շատ վեր պարզուած՝
Թընամական գընդակներէն պատրուած՝
Անպարտելի յաւիտեան...

Ձեր վերքերէն Արշալոյսներ կը ծագին,
Ձեր վերքերէն կը ծորին հուրն ու ոսկին
Ազատութեան արեւուն,
Ձեր վերքերով հայրենիքն է որ կ'ապրի,
Ո՛վ հրականեր, ո՛վ ասուածներ պայքարի,
Դիւցազուններ անանուն...

Անմահութեան կը փոխուի մահը ձեզմով,
Անմահութեան՝ պըսակն որուն վարդերով,
Դափնիներով է հիւսուած
Հայրենիքի լուսամասիկ ձեռքերէն,
Ու Պատմութեան ոսկեծորան հերիւնէն
Սերունդներու նըլիրուած...

Օ՛ փառ՛ ձեզի խառնուրդներու կրակին մեջ,
Օ՛ փառ՛ ձեզի հըպարտ կեանքի շունչէն վերջ՝
Ըսուերին մեջը մահուան,
Խաւարակուռ գիշերներու քեւին սակ՝
Օ՛ փառ՛ ձեզի, օ՛ փառ՛ ձեզի, Յաղբանակ
Ու ոսկեփառ Ապագան...

Ո՞վ էիք դուք, ժողովուրդի զաւակներ,
Ձեր նախասներ խեղճութիւնն եր պըններ
Ազնւական, դեռասի,
Ու քաղցի՛ք, ու քաղցի՛ք պօռալով՝
Խենթեցողներ Հայրենիքի պայքարով,
Ծարախներ վառօղի: —

Ահեղ անտառ սըլիւններու, ծառացա՛ք,
Մահուան հանդէպ բասոյիկներ համարձակ,
Ու կանգ առաւ քընամին
Ձեր անարկու խոյանքին դեմ անվեհեր,
Արեւագեղ ու կովկասեան արծիւներ,
Օ՛ փառ՛ ձեզի սակաւին...

Օր մը կու գայ, ձեր յուշարձանը մամար
Պիտի կերտենք հայրենիքի խանդավառ
 Կուրծքին վրայ կենսալիր,
Պիտի փորենք ձեր անունները ոսկի
Ո՛վ դիւցազներ, Ազատութեան ու փառքի
 Սրբիներովը կարմիր . . .

Եւ այն ասէն ձեր մեծ հոգին թեւաբայ
Իբրեւ արծիւ մ'արշալոյսէն ողողուած՝
 Մեզ ողջունել պիտի գայ,
Մեզ՝ որ ծրնանք ձեր փառքին մեջ վերջսին,
Որոնց համար դուք պարպեցիք ձեր սրբին
 Լուսեղ բաժակը ոսկեայ . . .

ԿԱՐՄԻՐ ՀՈՒՆՁՔԸ

Ընկեր, գրնա՛, հունձն է կարմիր այս սարի,
 Ու բաց է հողն արիւնով,
Կը խըլլըսայ կողերուն մեջ Մայր-Երկրի
 Կեանք մը լեցուն Արեւով :

Կեանքին համար՝ որ պիտի գայ պայքարի
 Վարդակարմիր դաւտերէն,
Ընկեր, գրնա՛, — հունձն է կարմիր այս սարի,
 Ու դափնիներ ծըլեր են :

Կը սըլանան հըպարս խուսբէր արծիւի
Խըլել շանբերն երկընքին,
Ընկէ՛ր, գընա՛, հունձֆն է կարմիր այս սարի,
Ու կակաչներ կը ծաղկին . . .

Վաղուան հունձֆին (ոսկեվառ հունձֆն է վաղուան)
Մեր հողն է քաց արիւնով,
Ընկէ՛ր, գընա՛, դիւցազունները կ'իյնան
Նոր աղօսներ բանալով . . .

Աղօս մը քո՛ղ քու վերբերեդ սերմանուի,
Որ գաւակներդ քաղեն
(Ընկէ՛ր, գընա՛, հունձֆն է կարմիր այս սարի)
Վաղը հասկեր ոսկեղէն . . .

ՀԱՅՐԵՆԻՔԻ ԳՐՈՇԱԿԻՆ

Վեր եղի՛ր դուն մեր կեանքերէն, ու մահուան
Ըսուերը քեզ քո՛ղ յաւիտեան չի ծածկէ,
Ծաղֆերուդ մեջ արշալոյսէն քո՛ղ մընան
Յոլացումներ կըրակի :

Ու մենք, ազատ Հայրենիքի գաւակներ,
Ըզբեզ կըրենք մեր կուրծքին վրան անվեհեր,
Մեր հոգիները կեանքին հետ չի կապուին,
Որ ըլլաւ վեր սակաւին . . .

Նառնուրդներու սարսափին մեջ երգելով
Ըզբեզ պարզենք Ազատքեան Արեւին,
Երբու մեռնինք հերոսական վերբերով,
Քու մեջ լոյսէ՛ր քոզ բացուին . . .

Եղի՛ր հրպարս, ու ծածանե՛ լայնօրէն
Լի ծալֆերով ծիրանեփայլ աստղերէն,
Մահուան մեջ իսկ պիտ' ողջունենք մենք ըզբեզ
Յաղթանակի ձայնին պէս . . .

Երբոր դառնաս փռշիներով ծածկըւած՝
Պատերազմի նամբաներէն արիւնոս,
Վերֆերուդ մեջ պիտ' ըլլայ հուրը պահուած
Վաղորդայնի մ'անձանօթ . . .

Ու նորէն վե՛ր, Ազատութեան Արեւիկն
Կրողէն յոգնած երբոր ծալֆերդ բացուին,
Արծիւներու խումբեր քեզի պիտի գան,
Ու ոսկեղէն Ապագան . . .

Թըշնամական գրնդակներէ վիրաւոր՝
Գարձեալ ըզբեզ պիտի պաշտենք, Յաղթանակ,
Մեր կեանքներէն պիտ' ըլլաս վե՛ր ամեն օր,
Օ՛ վեհափառ Հայրենիքի Գրօշակ . . .

Բ Ի Ի Զ Ա Ն Գ Ի Ո Ն

Բիւզանդիո՛ն, Արեւելի ոսկեփառ
Աստուածագեղ, լուսաժրպիտ ու պայծառ
Կապուտաչուի բագունի՛ն,
Բիւզանդիո՛ն, լոյսի, կրակի վառարան,
Խրտախնանքի վարդանեղե՛ղ որորան,
Գինարբու՛կի պարունին . . .

Հարեմն եղար սուլթաններու հեշտանիւն,
Ու մարեցաւ փայլն աչքերուդ խրնդագին,
Փողոցներուն մեջ ինկար,
Ու վարսագեղ նակսիդ պրսակը ոսլի
Յելուզակները խըլեցին, մեծոգի՛
Լացիւ խեղճուկ ու սրկար . . .

Գանիւններու գորգերուն վրայ պարեցի՛ր,
Ու քիւրաքեփ մարմինդ ամբողջ օծեցիր
Աւաբական իւղերով,
Ու պառկեցար առիւծներու մօրթին վրայ
Ու նեցեցիր թեթեւ ֆօլերդ մեախտայ՝
Հեշտանձով լի, խրնդալո՛ւմ:

Ու կանչեցիր ոսկերուդ ֆով սուլթաններ,
Գերուհիներն ալ սրփռեցին յակիւնքներ
Մարմնիդ վրայ, քազունի՛,
Հասարակաց կին մ'եղար դուն, գրնեցին
Բզզացումներդ եւ սրթիդ հուրն ոսկեծին,
Եղար դրախտն ամայի: —

Մոռցա՛ր սիրոյ մեղեդիներն ամենայն,
Քեզ չորուրեց երգն արծաթե գիշերուան,
Վիշեճն գինով եղար դուն,
Փրնսրուցի՛ր փառքին պրսակը ոսկի՝
Երբ դուն էիր երիտասարդ հասակի
Ասոււածուհի՛ն զըւարթուն...

Դարե՛ր, դարե՛ր լեցուն եղար հեշտանձով.
Քեզ լրբեցին պալատներու դրան ֆով,
Երբօր պառաւ՝ չունէիր
Երակներուդ մեջ հին արիւնն արփաւեճ,
Ու փողոցի շուներ եկան քեզի հետ
Յեխտերուն մեջ գալարուի՛լ...

Ու ֆալեցի՛ր պառաւ, ճօթի, վրժահար,
Ու ֆալեցի՛ր սարուե-սարի, դարե-դար,
Կուրծփրդ բացի՛ր Ասդերուն .
Եւ Օսրինի պարիսպներէն հասան քեզ
Հառազայքներն Արշալոյսին ոսկեգետ
Ազատութեան արեւուն...

Խաբէութի՛ւն, պատրա՛նք, ցրնո՛ւրֆ, ու լացի՛ր,
Ուսիդ վրայ մազերդ առաճ, ցանուցիր.
Ոսկերդ էին արիւնոճ .
Եւ այն ասե՛ն, Բիւզանդիո՛ն, քազունի՛,
Դարերէ վերջ՝ անեղ գիշեր մը ցաւի՝
Երազեցի՛ր համբուն մօճ: —

Ո՛ն, դեռ ֆալե՛, սահմաններէն դուրս էլի՛ր.
Որ մը զըւարթ՝ Վուփորին մեջ կ'երթայի՛ր
Լուսնակին հետ խաղալու .
Ի՞նչ եղար դուն... բայց դեռ ֆալե՛, կը լլսե՞ս,
Չայն մը կուգայ շիրիմներէն լալով քեզ,
Չայնն է հրսկայ մեծերու...

Քալե՛, ֆալե՛, շաճ քիչ մընաց, կուրծփրդ վրայ
Պիտի ծագին Արշալոյսները վաղուայ .
Փողովուրդներ պիտի գան
Ողջունե՛լ քեզ, Արեւելեան քազունի՛.
Դուն պիտի՛ ըլլաս նոտէն հրպարեճ, գեղանի՛,
Դուն պիտի՛ ըլլաս ապագան...

Ու հակօրդ շուրջ պիտի կապե Եւրոպան,
Ինչպէս Երկնից հակասն՝ արծաթ լուսրնկան,
Փառքի պրսակն ոսկեվառ .
— Պիտի կանգնիս, ասուածագե՛ղ . մասներեդ
Կարեցնելով մագաղաթին՝ լուսաւեհ
Արեւին հուրը պայծառ :

Ու կողերեդ պիտի ծընի՛, Վահագնի՛կ,
Դրախտավայր իմ Հայրենիքը փոքրիկ,
Իմ Հայրենիքն՝ Հայասան,
Բիւզանդիո՛ն, որուն զոհերը տեսա՛ր,
Արիւնաներկ գիշերներու մեջ խաւար
Ոտերուդ եով քրնացան . . .

Անապարե՛, սահմաններէն դուրս ելի՛ր .
Փոքորի՛կ ե, խըլե՛ շանթեր հրալիր,
Եւ այս անգամ բրգբեհե՛
Օսմանեան պիղծ դրօշակները յետին .
Ու խելայե՛ր՝ Սուլթաններու պալատին,
Բիւզանդիո՛ն, կրակե՛ . . .

ՕՆԱՆՈՒՆ ՀԵՐՈՍՆԵՐԸ

Քանիներ կան, անուն չունին ոսկեսառ՝
Մարմարեղէն կորոյներու քանդակուած,
Ու պասմութիւնն իր ներիւնով չէ տրւած
Ապագային անոնց դեմքերը պայծառ :

Շիրիմ չունին, փայտ խաչեր ալ չի կան
Հոն՝ ուր զըւա՛րք, Հայրենիքին ի պատիւ,
Պատերազմի խառնուրդին մեջ՝ բազմաթի՛ւ,
Յաղթանակներ երազեցի՛ն եւ ինչա՛ն . . .

Սակայն այսօր անոնց շունչով հրբեղէն
Ազատութեան դրօշակները նորէն
Շատ վե՛ր, շատ վե՛ր ու ոսկեծալ կը բացուի՛ն . . .

Եւ անոնք են ժողովուրդի զաւակներ,
Որ նետերով՝ անցան, փառքի դափնիներ,
Հայրենիքի նըւիրական մենեանին : —

ՀԱՅ ՄԱՅՐԻԿԻՆ ՕՐՕՐԸ

Օ՛ր օ՛ր, փոքրիկ, օ՛ր օ՛ր, նրնջէ՛.
Դեռ չէ ծափեր հակօշոյ վրայ
Առօրեան լոյսը ոսկիէ,
Եւ իմ հոգին կ'երգէ՛, կու լս՛յ,
Օ՛ր օ՛ր, փոքրիկ, սրբիս հասոր,
Նրնջէ՛ մեղմիկ, անո՛յշ, օ՛ր օ՛ր:

Օ՛ր օ՛ր, փոքրիկ, օ՛ր օ՛ր, նրնջեա՛,
Կարմիր ծաղկունք գեռ չեն բացուեր
Մեռելներու շիրմին վրայ,
Դեռ խաւար է, ջարդի գիշեր...
Օ՛ր օ՛ր, փոքրիկ, սրբիս հասոր,
Նրնջէ՛ մեղմիկ, անո՛յշ, օ՛ր օ՛ր:

Օ՛ր օ՛ր, փոքրիկ, հիմա կու գան,
Դեռ շատ ուշ է այգը ոսկի,
Այգը կարմիր Ազատութեան,
Երբ պիտ' ըլլաս հրապօր, ոսփ' .
Օ՛ր օ՛ր փոքրիկ, սրբիս հասոր,
Նրնջէ՛ մեղմիկ, անո՛յշ, օ՛ր օ՛ր:

Երբոր մեծնաս, կը սանիմ քեզ
Անոնց անուր շիրմին վրայ,
Եւ դուն չես լար զդու մը պես,
Տըղու մը պես՝ որ կը վախնայ .
Կ'ըլլաս վրեժն, հոգւոյս հասոր,
Նրնջէ՛, փոքրիկ, անո՛յշ, օ՛ր օ՛ր:

Եւ այն ասեմ պիտի բացուին
Կարմիր ծաղկունք, կարմիր վարդեր
Հողին ծոցէն անոնց շիրմին .
Բայց ես կուլամ ու կ'երգեմ գեռ,
Օ՛ր օ՛ր փոքրիկ, սրբիս հասոր,
Նրնջէ՛ մեղմիկ, անո՛յշ, օ՛ր օ՛ր:

Դեռ գիշեր է, ջարդի գիշեր,
Շուտով նրնջէ՛, հիմա կուգան,
Ես չեմ վախնար, ու կ'երգեմ գեռ,
Ես ոգի՛ն եմ Ազատութեան .
Օ՛ր օ՛ր, անո՛յշ իմ Հայրենիք,
Նրնջէ՛, քիչ մ'ալ նրնջէ՛, փոքրիկ...

Փ Ա Ռ Ք Ը

Փա՛նֆ ու պատիւ Հայրենիքի
Հերոսական զաւակներուն .
Անոնք անեղջ փայլն են ոսկի
Ազատութեան վառ արեւուն :
Անոնք շունջն են՝ որով կ'ոռնին
Դրժօակաները յաղթական .
Փա՛նֆ ու պատիւ Հայրենիքին
Զաւակներուն դիւցազնական :

Անոնք անցան, ինչպէս կ'անցնին
Արշալոյսներ խորասուզուած
Ալիքներուն մեջ ովկէանին
Ծիրանեռոյ ու թեւաբաց .
Ու քողուցին մեր սրբին մեջ
Հրպարտութիւնը պարծանքի .
Անոնց մահէն ելաւ անեղջ
Անոյ՛՛ յարեւն Հայրենիքի :

Հոն՝ ուր ինկան զըւարթօրէն
Ի սեր ազատ Հայրենիքին,
Անոնց անհետ շիրիմներէն
Գարնան վարդերը կը ծաղկին .
Ու կեանքի շունջն ալիք-ալիք
Զեփիւռներու թելին վրայ՝
Լոյսին մեջէն զըւարթ մեղմիկ
Անոնց համար կը սրբանայ :

Փա՛նֆ ու պատիւ . անոնք մեռան
Ռուպէս զի մենք ապրինք ազատ ,
Ո՛վ Հայրենիք, ո՛վ որդան ,
Ո՛վ մեր կեանքի սերն հարազատ ,
Ռուպէս զի դուն հրպարտօրէն
Մե՛ծ, հըրածամ ու վեհոգի՝
Անընկեղի պարիսպներէն
Ողջունես աչքն Յաղթանակի :

Մահ չե՛ր անոնցն, այլ փառանելո
Կեանք աւելի գեղատեսիլ .
Խառնուրդին մեջ լայն եւ անել
Կարողացան հրպարս մեռնիլ .
Ու Պատուրիւնը ժրպատեցին
Իր հերիւնովն ոսկեծորան՝
Դիւցազնավեպն անոնց փառքին
Սերունդներուն ձօնեց վաղուան :

Փա՛նֆ ու պատի՛ւ . անոնց հոգին
Արշալոյսն է մեր դատերուն ,
Անոնք հուրն են զըւարթագին
Ազատութեան վառ արեւուն .
Եւ լուսն անոնց քաղցր է նրման
Խունկին սրբանց ալօթներու
Ըսուերին մեջ լուռ իրի՛յուան՝
Երբ կը խօսին ձայներ աղու :

Պարս եւ մեռնիլ . եւ ընտելով
Մահը, զըւա՛րք նահատակներ,
Զարդարեցին դափնիներով
Հայրենիքի պատուանդաններ,
Ու կորովները մարմարեայ
Անոնց անունն իսկ չի սրւին,
— Բայց, հոն, կըրուի դատին վըրայ
Հասկերու մեջ կը ծածկըւին . . .

Ու կակաչները նորաբաց ,
Խորհրդանիւշն անոնց արեան ,
Իրենց բաժակը լուսարբած
Արշալոյսին մեջ կը բանան .
Անոնք անե՛ջ հուրն են ոսկի ,
Զրքնաղ Յոյսն են եւ Ապագան .
Փա՛նֆ ու պատի՛ւ Հայրենիքի
Զաւակներուն դիւցազնական . . .

Վ Ա Ն

Վա՛ն, Հայրենիքն արծիւներուն քեւաբայ
Հայասանի սրբին վրայ լուսարբած
Ազատութեան կրակով,
Ողջո՛յն քեզի, բանաստեղծի մը հոգին
Վըրսովելու չի գար ըզքեզ սխրագին՝
Մեծ երագին դրան քով . . .

Երազը մեծ ունեցար դուն, եւ լալով
Բարացի որ սիւսը լեցուն Աստուծով՝
Պարապին մեջ կը յորդէր.
Աստուածունի՛, քու մասներէն կարկրած
Վընիս ոսկին Արշալոյսի մը ծաբած
Փըպիսին մեջ կ'ապրի դեռ :

Աստուծան մ'ես՝ որուն կըրակը բոսոր
Գիշերին մեջ կը հարնասի մինչ այսօր
Արծիւներու քեւին սակ,
Դըրօշակ մ'ես՝ որուն ծալքերը ոսկի
Դեռ կը բացուին կապոյտին մեջ երկընթի՝
Ճառագայթի հանգունակ . . .

Անօրագեղ պարիկ մըն էս՝ որ կ'երբայ
Ոսկերն իրեն ծովակին մեջ արծաթեայ
Լըւալու, շողը լուսնին
Վարսերուդ մեջը դողալով կը սանի,
Գեղեցկագեղ, լուսածաղիկ, ցանկալի՝
Վա՛ն, կըրակի քագունին . . .

Օ՛ն, արբընցի՛ր, քեզ ողջունել պիտի գան
Ազատութեան դափնիներով՝ Ապագան
Եւ Յաղթանակն արիւնոս .
Օ՛ն, արբընցի՛ր, արծիւներու հըսկայ բոյն,
Եւ հըրավարս՝ արշալոյսի մը հանգոյն
Բարձրացի՛ր երկնից մօտ . . .

Մենք պիտի գանք վաղը կապել քու հակին
Փառքին պըսակը ոսկեղէն վերստին .
Աստուածունի՛ զըւարթուն,
Վերածընող Հայասանի լոյսն Եղի՛ր,
Ու կայծն անշեջ իր աչքերուն հըրալիւր,
Մայրաբաղանն Եղի՛ր դուն . . .

Եղի՛ր ուսանը գեղեցիկ՝ Արուեսին ,
Ու մասներեդ արշալոյսներ քո՛ղ կարին
Մեր սրբերուն կարեվեր .
Քեզ քո՛ղ երգեն բանաստեղծներ դեռասի
Հընչեցնելով դաշնակալուր ու ոսկի՛
Ազատութեան բընարներ . . .

Արծիւն եղի՛ր հրակայածել, թեւաբաց,
Ու պահպանե՛ դրօշակները բացուած
Լուսածրղի կապոյսին ,
Ու քրջնամին նապուռներուդ մեջ խեղդե՛,
Խըլե՛ մահիկն երկինքներէն արծաթե՛
Ու սըլացի՛ր վերստին

Լայնասարած քու թեւերով ծածկելու
Կորովն ոսկի դիւցազնական փառերու՛
Ազատութեան նամբուն մօս .
Ու չըլլայ որ մտնաս հերոսն իսկ անուխ,
Ժողովուրդի հրպարս զաւակ , մեծառուխ
Իր քունին մեջ արիւնոս . . .

ԳԵՂՈՆ ՀԱՅՐԵՆԱՇՈՒՆՉ

Ո՛վ Հայրենիք իմ անոյշ, դրախտավայր Հայաստան,
Ո՛վ Արշալոյս մարդկութեան,
Պայծառացեալ քազուհի՛ Անմահութեան արեւէն,
Զուարթածաղիկ դիցունի՛ զոր Փարուններ կը պընեն:

Սիրոյդ համար կ'ուզեի կանգնել սանար մը փառաց,
Ո՛վ աշխարհն իմ հայրենեաց,
Քեզ հոն երգե՛լ ծընրադիր՝ ազնւապաշտ հոգիով,
Ազնիւ Տիկլին Թորգոմեան, Տիկլին ֆաղցրիկ աչքերով:

Ողջունեի՛ն ճեզ բոլոր քազուհիներն աշխարհի ,
Մա՛յր իմ սրբանց պաշտելի ,
Եւ դուն ազա՛ն ըլլայիր, ըլլայի՛ր մեծ ու ճիսան,
Ազատութեան Արշալոյս , վերածընդ Հայաստան . . .

ՅԱՂԹԱՆԱԿԸ

Մի՛ լար, մա՛յր իմ սեւեր հագած,
Անոնց համար՝ որոնք ինձանի
Գիւցազներու վեհեր առած՝
Պայքարին մեջ Ազատութեան:

Ելի՛ր, մա՛յր իմ, հաղցր Հայրենի՛ք,
Անոնց վրայ հրպարօրէն
Սրբութեւ կարմիր վարդ ու ծաղիկ,
Տե՛ս, ի՛նչ անոյժ քրնացեր են...

Ո՛հ, լրուրի՛ւն... հալե՛ կամաց.
Անոնց կուրծքին վրան արիւնոս,
Տե՛ս, Յաղքանակն է խոնարհած
Լուսամբալիս եւ երազի՛ս...

2013

« Ազգային գրադարան »

NL0014284

